

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 2
April 1915

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster 80 øre for aaret.
Kan bestilles paa alle postanstalter og i eksped., Keysersgt. 13.

8. aarg.

Tørst.

Av *Lilli v. Hackewitz.*

Har du nogensinde været rigtig tørstig? Følt en intensiv, pinefuld, brændende tørst? En saadan tørst, at tungen bokstavelig klæbet sig fast til ganen, saa du syntes, du var like ved at forsmægte, og hvor du længtes efter blot en draape vand? Maaske i feberglød eller under svære utmattelsestilstande — maaske paa en støvet landevei eller ved rastløst arbeide ute paa marken under den glødende augustsol har du lært en saadan tørst at kjende og glemmer siden aldrig, hvordan det var, da du endelig fik lov at drikke, drikke i lange, begjærlige drag!

Har din sjæl nogensinde været tørstig? følt tørst efter et elsket menneskes ansigt, som du længe hadde savnet — tørst efter noget, som kunde stille din dypeste længsel, som kunde tilfredsstille dit skjulte begjær, noget, som fuldkommen kunde forfriske, styrke, ja gi dig nyt liv? Har du nogensinde oplevet, hvad salmisten mener, naar han sier: «Likesom en hjort skriker efter vandstrømme, saa skriker min sjæl efter dig, o Gud» (salme

42, 1). Ja, har du nogen sinde tørstet efter Gud, den *levende Gud*?

Hvis du ikke kjender til saadan legemlig og aandelig tørst, saa læg hellere straks denne lille betragtning bort, saa læs den ikke; ti da vil du dog ikke kunne forstaa, hvad jeg kan fortælle dig om livets tørst og om den kilde, som aldrig uttømmes. Men hvis du kjender en saadan tørst, saa kom, sæt dig hen til mig, og vi vil sammen bøie vore hoder over den hellige bok, der ligger paa mit skjød; læs saa med mig alle de steder, der ikke alene handler om at tørste, men ogsaa om at drikke og bli vederkvæget. Jeg har fundet en mængde saadanne steder i den hellige skrift, og jeg hadde lyst til at føie dem sammen til et smykke av lutter kostbare, enkelte perler, som jeg kunde række ut til alle de mange, mange, der tørster paa jorden, og som søker at faa denne sin tørst stillet, til de bedrøvede, de fattige, de syke, til de ensomme, de utilfredse, de tungsindige, til de trætte, de husvilde og dem, der har hjemve! Og gid jeg kunde dra dem alle dermed, dra dem hen til den levende kilde og de friske vande, som ene og alene kan stille *al* tørst paa jorden.

Vi ser dog, at der altid paa jorden

har været mennesker, som har tørstet. I ørkenen, da de drog fra Ægypten til det forjættede land; i dommertiden, under kongerne og profeterne; likefra Hagars lille søn og til den samaritanske kvinde ved Jakobs brønd; fra utdrivelsen av paradiset og indtil den stund, da Guds søn selv ropte! «Jeg tørster!» Og saa længe mennesker vandrer paa jorden, og synden lever og hersker iblandt os, og saa længe vi lider smerter og maa gennem allehaande trængsler, saa længe vi endnu venter paa vort legemes forløsning — saa længe vil der eksistere tørst paa jorden.

Men hvor er de maater forskjellige, merkelige og sørgelige, barnagtige og forfærdende, hvorpaa utallige mennesker søker at slukke sin tørst! En styrter sig ind i arbeide, en anden i adspredelser og fornielser, én drikker av videnskapsens brønd, en anden løper til værts-huset, eller bærer sin jammer hen til steder, som skyr dagslyset. Den ene samler sig rikdomme, den anden gir alt hvad han eier, til de fattige; men tørsten *vedblir*, skjønt man mener at ha stillet den. I stille timer, i ensomheten, i sygdomstider overfalder den os som en «sterkt bevæbnet», og man sukker, man roper, man skriker efter vederkvægelse. «Jeg ventet paa medynk, men der var ingen, paa trøstere, men jeg fandt ingen. De ga mig galde at æte, og for min tørst ga de mig eddik at drikke». (Salme 69, 21, 22).

«Jeg vil utgyde vand over det tørstige og strømmme over det tørre, og du skal worde som en vandrik have og som et kildevæld, hvis vande aldrig slaar feil» (Es. 58, 11). Er det ikke en storslaaet forjættelse? «Om nogen tørster, han komme til mig og drikke» (Joh. 7, 37). «Den, som drikker av det vand, som jeg

vil gi ham, skal til evig tid ikke tørste» (Joh. 4, 14). Lyder det ikke som en opfyldelse av denne forjættelse? Om Israels folk heter det: «De led ingen tørst, da han førte dem i ørkenen.» «Han lot bækken gaa ut av klippen og vand flyte ned som strømme».

Naar vor Gud fører en av os ut i ørkenen, i den ørken, som heter nød og fattigdom, sykdom eller ensomhet, saa kan ogsaa vi erfare, at vi ikke behøver at vansmægte, naar kun *han* gaar med os og staar os bi. Livet kan hvile tungt paa vore skuldre, de daglige bekymringer virke nedtrykkende og vore skuffelser være bitre, men vi har altid lov til at la *ham* ta vor byrde fra os, og vi kan alltid vente tilgivelse paany av *ham*. Vi kan atter og atter opleve dette: «*Han* leder mig til de stille vande». At være borte fra Gud betyr det samme som at lide tørst. At være Gud nær er, selv i ørkenen, at eie vand i overflod. Og selv om ogsaa vort liv i Gud, vor arbeiden og higen efter retfærdighet, efter renhet, efter at bli gode, stadig væk bliver stykkeveis, saa er der dog gjort en *begyndelse* til det liv i hellighet og fred, som vi gaar ind til i evigheten.

Og dér, saaledes læser vi i aabenbaringen (kap. 7, v. 16—17), skal de «ikke hungre eller tørste mer, solen skal ikke falde paa dem eller nogen hete, ti lammet, som er midt for tronen, skal vogte dem og lede dem til livets vandkilder!»

At bli forenet med alle vore elskede troende forutgangne, aldrig mere at skulle anfægtes av synd og svakhet, at se Jesus, *Jesus selv!* — og skue al hans herlighet, det blir i sandhet en drik, som vil slukke vore sjæles heteste tørst — *for evig!*

(Oversat av I. Chr.) Fra *Bring Lys!*

Armenien.

Fra søster Bodil Bjørn.

Musch ^{24/11} 1914.

De hjerteligste ønsker til den hellige fest og til det nye aar. Herren velsigne eder alle derhjemme! Desværre kan man denne tid kun fortælle litet. Her ser det ogsaa trist ut. Gud gi os snart fred paa jorden! Med mig staaer det ellers meget bra til. Skolearbeidet er igang her i Musch, dog har vi færre elever end ellers. Med sykearbeidet er der mere at gjøre end tidligere. Jeg har temmelig meget at bestille. Konsulen fra Mosul har været her en uke, og det var en glæde i vor ensomhet. Vi tænker at ta nogen saarede og syke soldater i pleie her; der skal være 50—100 saarede underveis. Her er et stort nyt militær-sykehus. Kanske kommer s. Alma og jeg til at hjelpe der. Vi har beholdt 46 barn i begge waisen-huse tilsammen, det var meget vanskelig at træffe valget. Hvorledes gaar det eder. Jeg længter efter etterretninger. Fattigdommen blir nok ogsaa iaar meget stor, tror jeg.

Bed for os!

Hjertelig hilsen til alle kjære venner med Es. 54, 8—10. Ps. 77, 2.

Fra eders

Bodil Bjørn.

Fra Tysfjorden.

Fredly ^{9/3} 1915.

Kjære venner!

Naar I læser dette, har I maaske allerede faat underretning om vor kjære lille Olafs hjemgang, og jeg vet forvist, at mange av eder med os føler et stille vemod ved tanken paa, at den kjære

lille skatten ikke lenger er iblandt os. Vi savner ham meget. Det var jo saa naturlig, at dette barn som vi hadde hat under vor omsorg fra han var ganske liten, at han indtok en stor plads hos os. Han var jo husets barn og var isandhet en liten solstraale git os av Gud. Men bare for en liten stund. Herren fandt det nu at være den behagelige tid at hente ham hjem til sig, og vi faar naade til midt under savnet at si: Herren gav og Herren tok, Herrens navn være lovet! Dette har været en vinter med megen sygdom, særlig blandt barn. Kikhosten begyndte at gaa i høst og med den fulgte ofte bronchit eller lungebetændelse. Olaf blev angrepet en tid før jul og det gik over til bronchit. Midt i januar fik han høi feber, saa vi maatte hente doktor. Der fulgte en tid, da han var meget syk. Muligens har han i den tid ogsaa hat lungebetændelse; det lot sig ikke saa sikkert fastslaa, da han altid skrek saa under undersøkelsen. Først i februar sa doktoren os, at lungerne var angrepne av tuberkulose. Det var jo ikke at undres over, at det lille bryst maatte knækkes, naar der støtte saa meget til. Han befandt sig ogsaa netop i tandbrytningen og øientænderne stod for tur, og saaledes har det ene med det andet gjort sit til at bryte ned kræfterne. Matlysten var aldeles borte helt fra han fik hosten. Men Gud var go mot os, at vi slap at se nogen stor ynke og jammer hos ham. De sidste 3 ukers tid kunde vi ikke forstaa at han hadde egentlige smerter; der var ro og hvile over ham og han syntes helt tilfreds, naar bare en av os holdt ham paa fanget eller helst spadserte med ham paa gulvet. Han hadde en storartet evne til at gi os sine ønsker tilkjende, tiltrods for at han ikke var begyndt at tale. Med kræfterne gik

det fort nedover og den 1ste mars kl. 10 om morgenen kom Herren saa stille og mildt og hentet sit lille lam over i det hjem, hvor han egentlig hørte hjemme. Ingen dødskamp var at merke. Vi har pyntet ham i hans daapsdragt og han sover saa søtt deroppe i sin lille seng, vi blir aldrig træt av at se den lille yndige skikkelse, som har saa meget av himmelen over sig. Idag skal vi lægge ham ned i den lille hvite kiste og s. Johanne og patienterne har det travelt med at binde kranse av grønt vi har fundet under sneen og av evighetsblomster. Vi har faat lov av distriktslægen at sætte den lille kiste ned i nøstet indtil videre, og vi har i den anledning pyntet op dernede. Der kan nemlig ikke bli tale om begravelse saalænge jorden er saa frossen. Det almindelige her er at likene sættes ind paa kirkegaarden i et litet hus som er opført til det bruk vintertiden; men vi var glad vi fik lov at ha det herhjemme. Kanske kommer da faren hjem fra Lofoten og kan være med i begravelsen. Stakkels far! Dette er det 5te aar i træk han fører en av sine kjære til graven. Saa er da dette en sidste hilsen fra vor lille Olaf til vennerne rundt om i landet. Hjertelig hilsen og tak til eder allesammen, som tok ham ind i eders kjærlighet og eders bønner! Tak til alle som sendte bidrag til hans underhold og tak til hver især som tænkte paa ham med julegaver, baade klær, leketøi og julegodt. Han brugte det altsammen den korte tid, han var iblandt os. Hvor søt var han ikke i den lille nye genser, som klædte saa godt den lille, fine skikkelsen. Og hvor frydet han sig over det pene leketøi! Og chokoladen og kakerne var saa deilig at ta til naar matlysten var liten. Han var saa glad i alt som var pent. Da

straalte de store, deilige øinene og han pekte med den lille finger, «ne, ne, ne» var da altid hans uttryk. Ja tak, hjertelig tak for alt hvad I har gjort for ham! Jesus har sagt: Hvad I har gjort for en av disse mine mindste har I gjort for mig.

Saa maa vi faa lov herigjennem at takke eder alle hjertelig for alle gaver, som sendtes os før og efter jul. Jeg naar ikke til at skrive til den enkelte personlig, derfor vil jeg gjennem Kvartalshilsen række haanden til hver især med hjertelig hilsen og tak for hvad I har gjort. Vi hadde ikke ventet, at gaverne skulde strømme saa rikelig ind iaar, da vi jo vidste at det er et vanskelig aar for det hele land. Men hjælpen trængtes mer iaar end nogensinde før, og vi turde lægge nøden omkring os frem for vor himmelske far. Vi vidste jo, at for Ham gas der ingen «vanskelige tider». Og hjælpen kom. Vi følte os helt overvældet, for det var saa langt over hvad vi kunde forstaa at be om. Penge, matvarer og klær, ja heller ikke julegodt og leketøi manglet, bøker, blade og julehefter. Det første vi tænkte paa var at faa istand en matutdeling, da dette var det mest paatrængende, og da det var saa like under jul, strævet vi dag og nat for at faa dette iværksat til julen. At foreta en reise ind i disse lange, forgrenede fjorde var der ikke tid til, derfor maatte vi finde paa en ny maate. Vi fandt sammen alt hvad vi eiet av tomsækker og sydde passende poser av dem. Saa fyldte vi disse med forskjellige matvarer efter familiens størrelse og satte merkelap paa. Et par lapper fra Hellemoa blev bestilt at komme her med baat og hente det, og saaledes kunde utdelingen foregaa derinde. Til andre kanter fik vi tildels anledning til at sende

det og tildels at budsende dem, at de kunde hente det. Paa den maate fik vi delt ut matvarer til 40 fattige familier til jul, og dem vi ikke naadde før jul har vi forsøkt at naa siden. Endel penge var git os til «litt godt til jul», saa vi fik anledning til at dele ut litt ekstra godt blandt fattige patienter og barn og gamle. Denne utdeling foregik i julen. Utdeling av klær kunde vi først iverksætte efter nytaar. Lapperne har sagt, at de skjønner ikke hvordan det skulde gaat dem om ikke hjelpen utenfra var kommet. Jeg har heller aldrig set dem saa bevæget ved mottagelsen av gaver som denne gang. «Dette er fra Gud», sa de, «det er Guds kjærlighet, som virker gjennom menneskene.» De har da bedt os frembringe deres inderlige tak til alle dem, som ofret av sit for at hjelpe den fattige befolkning heroppe, og i denne tak samstemmer vi søstre, som har den store glæde at faa være haandlangere og bindeled mellem befolkningen her og missionsvennerne rundt om i landet. Og hjertelig tak for hvad der sendtes til hjemmet og til arbeidets drift! Vi ser fortroingsfuldt fremtiden imøte, fordi vi har Guds løfter og forjættelser at støtte os paa, og fordi vi daglig erfarer, at der blir sørget for alle behov, tiltrods for at gjerningen vokser. Det er likesom vi tvinges videre frem, idet der er saamegen nød som roper. Nylig har vi maattet indrette vort lille gjæsteværelse til sykeværelse, da der var et tilfælde som det var saa paatrængende nødvendig at vi tok os av, og plads var ikke mulig at skaffe paa anden maate. Snart kan vi vistnok vente en til, som da ogsaa maa faa plads paa samme værelse. Sidste er en liten lapppike som ventes tilbake fra sykehuset efter en operation og som en tid maa ligge med sin fot i stræk.

Dette lar sig ikke gjennemføre i det lille, fattige hjem, saa vi maa ta os av hende. Det blir da altsaa 6 patienter, allesammen tuberkulose. Det blir trangt paa Fredly. Gjerningen er vokset ut over sin egentlige ramme. Den omstændighet at tuberkulosen griper saa frygtelig om sig herinde i fjordene er det, som har likesom tvunget os ind i en anden bane end den som oprindeligen var bestemt. For hvad skal vi vel svare til al denne nød, som roper til os gjennom disse syke i de usle smaa hjem? Jeg føler mig saa sikker paa, at alle vore venner rundt om i landet er enige med os i, at vi maa strække os saa langt vi kan for at hjelpe. Planen med en ny station her for tuberkulose optar os meget. Vi vilde jo om en saadan kom istand kunne komme flere til hjelp. Men vi er stille og venter paa at Herren, skal gi os sin vilje klart tilkjende. Fra det ytre set maa det vel sies at være en meget ubelilleg tid at tænke paa en utvidelse. Men er saken fra Herren saa vil nok allikevel de nødvendige midler komme. Den første sten til bygningen er allerede kommet, idet en dame sendte os kr. 10.00 til dette bruk. Dette syntes os saa forjættelsesfuldt, vi syntes det var likesom et tilsagn om at det øvrige vilde komme. — Med hensyn til driften saa vilde det i økonomisk henseende bli lettere for K. M. A. end saadan som det nu er ordnet, for der vilde da kunne regnes med saadan betaling for indlagte patienter fra stat, amt og kommune som ellers overalt i landet ydes paa saadanne tuberkulosehjem. Vi maatte kunne regne med at denne station maatte bære sig selv. Det som det handler sig om nu er altsaa om vi kan skaffe den nødvendige plads. Da det vilde bli nødvendig foruten sykeværelser at faa anskaffet et ordentlig

bryggerhus til vask, strykning og bakening og desuten tørrebod og en større matbod saa vilde det nok være det heldigste, om vi kunde bygget et litet hus ved siden av vort Fredly særlig indredet for behovet. Derved vilde vi ogsaa opnaa den fordel, at vort egentlige Fredly igjen kunde bli det oprindelig var bestemt til. Og hermed være denne sak paany lagt paa missionsvennernes hjerter med en inderlig anmodning om, at I vil be over saken og prøve for Guds ansigt, om dette er en av de opgaver som Gud har lagt tilrette for K. M. A. Vi skal jo vandre i beredte gjerninger. Ef. 2, 10.

En hjertelig hilsen fra Fredly til alle venner særlig fra os 3 søstre

ved
s. *Olivia*.

Komiteen vil gjerne faa føie en speciel tak til søstrenes. En dyp og hjertelig tak til alle venner, som har hjulpet os med forbøn i denne tid vi har staat og staar overfor det vigtige og vanskelige spørsmal om at bygge. Flere ting tyder paa at vi skal gaa igang. Litt efter litt synes det at lægge sig tilrette. Flere har allerede begyndt at sende «stene». Tusen tak for det! Men I vet jo, kjære venner, at der skal mange, mange «stene» til for at et helt hus kan reises.

Dog — faar vi først tro, det er *Herrens* plan, skrider vi trøstig til verket. Han har allerede før engang vist, hvordan *han* kan aapne hjerter og holde dem villige til at føie sten paa sten. Vi vet forvisst, at han skal sørge for at midlerne flyter ind efter hvert som vi behøver dem. Alt paa forhaand takker vi vore venner gjennom hvem Gud vil berede os hjelpen. Vi kommer nok til at bygge et nyt hus. Der vil trænges saapas meget av *tilbygning*, at merut-

giften ved nybygning blir forholdsvis liten. Og tænk for en fordel at faa vort kjære, kjære Fredly tilbake til den missionsstation, som planen oprindelig var!

Vær da fremdeles med i bøn til Gud om lys over veien, visdom til at handle ret og om at Herrens velsignelse fra første stund maa følge det nye arbeide, saa pleiehjemmet — helliget Herren — kan bli til hjelp og sjælefredelse for mange stakkars syke. —

Bidrag saavel til arbeidets drift som til den nye bygning mottas med hjertelig tak av komiteens kasserer: Frøken Thea Syvertsen, Pilestrædet 83², Kristiania.

Søsterhilsen fra
Komiteen.

Desværre stod der i forrige nr. av Kvartalshilsen at grisen som blev slagtet paa «Fredly» til jul veiet 58 kilo, det skulde være 86 kilo.

Utdrag av breve fra frk. Thora Wedel Jarlsberg.

Erzerum 14. decbr.

Kjæreste venner!

Dette er mit første skriveforsøk. Jeg har hatt en svær flektyfus. Svævet ca. 3 uker mellem liv og død fullstændig bevidstløs, mens s. Eva kjæmpet for mit liv. Jeg var en vanskelig patient, bare strævet for at værge mig mot de mange injeksjoner, som var nødvendige for at holde hjertet gaaende. Da saa feberen sank, var de bange, jeg skulde miste forstanden, men Gud være lovet, Han har spart mig; jeg kan nu tænke klart igjen, om jeg end er svakere end et barn og ikke kan staa alene paa mine ben. I kan tænke hvilken tid det var for s. Eva ganske alene om mig, ti alle var rædde. Den eneste som hjalp hende, var vor

unge tyrkiske læge og ven. Gud lønne ham, dr. Nasim bej er hans navn, saavel som den major L, næstkommanderende her. Han er en kristen og tilbød sig at hjælpe s. Eva, hvilket dog naturligvis ikke blev mottat. Desværre har s. Eva paadradd sig en slem reumatisme med hovne ben; her er saa frygtelig koldt om natten. Det er mig en saar tanke, at hun altid skal gi og ofre for andre og ikke selv faa den fornødne pleie. Det varer nok længe til jeg kan hjælpe mig selv, saa frygtelig svak som jeg nu er. Vi længter saa efter at ta videre til fronten for at oprette et etappesykehus, men det er der nu sat en stopper for for os begge foreløbig. Nu orker jeg ikke mere, skrevet under mange avbrytelser. Bed for os.

Eders *Thora*.

15. december.

Idag endnu en hilsen. Mit hode er meget svakt. Jeg føler mig som kunde jeg dø hvert øieblik, men s. Eva sier, at faren er over. Jeg har det saa godt som mulig. For en maaned siden blev vi forflyttet til den amerikanske mission, hvis lokaler er forvandlet til lasaretter. Jeg har to prægtige værelser og god seng gjennem amerikanernes venlighed. Deilig mat og spiser godt trods den bitre tunge. Gud er saa god, og det er deilig at tænke, at Jesus aldrig støter en bort, saadan en hvile! Og saa den kjærlige pleie uten hvilken jeg ikke levet idag. S. Eva vaaket 15 dage og nætter itræk over mig, da feberen hele tiden holdt sig mellem 39—40. Hun har visselig git sit liv for mit.

23. december.

Goddag igjen, nu gaar det meget bedre; jeg kan seile alene gjennem værelset, kan klæ mig paa og utrette forskjellige

smaating, om end hodet endnu er meget svakt, og spøkelsestørklædet flagrer om panden.

Og nu er julen kommet, og jeg har ikke engang sendt eder en hilsen. Gud gi os alle en velsignet fest med fred og glæde i hjertet, og la os leve det nye aar efter Hans vilje. Og nu farvel. Hvis alt gaar efter ønske, gaar vi antagelig om 3 uker til fronten, da de saarede da ikke kan bringes hit. Om et par dage venter vi nye saarede. Ak, om ordet «fred paa jorden» dog blev sandhet.

Farvel
eders *Thora*.

29. december.

Godt nyttaar! Jeg er nu meget bedre, gaar paa stationen igjen om end vaklende.

3. januar 1915.

Jeg er meget træt iaften, saa jeg kan ikke fortælle stort. Kun det, at i hjemme i eders koselige stuer neppe vet, hvad elendighet vil si, hvor forfærdet I vilde bli ved at komme ind i denne pesthule og se disse stakler. Straasæk ved straa-sæk smudsige og saa fulde av utøi, at man ikke kan gaa nær en syk uten selv at bli befængt. Der ligger de og dør av tyfus eller en koleralignende enterit, som dræper paa ganske kort tid, eller de faar tetanus og lægges for sig selv for at dø der. S. Eva kjæmpet som en løve for disse stakler. Altid var hun hos de elendigste og de døende med noget styrkende og med trøst og bøn. Naturligvis fik hun det smittebærende utøi paa sig, og 1. nyttaarsdag la hun sig tilsengs med feber og voldsom hodepine. Idag steg temperaturen til 40° og det er efter al sandsynlighet igjen tyfus. Jeg er alene kvinde

her, endnu svak og vaklende, ute av stand til at løfte en patient, og jeg vil dog saa nødig ta soldater tilhjelp. Men allikevel har Gud git mig stilhet og trykhet, at det ikke blir værre end at det gaar, det er jo saa storartet, at jeg fik tid til at komme mig saapas. Jeg travrer om hele dagen, passer s. Eva, som er saa snil og rolig, ikke bevisstløs, og jeg prøver efter evne at se litt efter de stakkars syke. Kræfterne strækker makeløst til, det ene slemme er, at jeg har mistet min gode søvn, nætterne er saa lange.

Oh nu godnat, tænk paa os og al nøden her.

Thora.

Indbydelse til missionsommerskole paa Birkeland ved Lillesand 3—9 juli 1915.

Missionsommerskolene er blit kjære stevner for de unge kristne i vort land og for missionsvenner av alle aldre. Missionærer har sagt, at missionsskolen var deres bedste minder hjemmefra. Og det er ikke underlig. Naar vi kommer sammen med inderlig bøn om, at Guds bud maa alene raade i stort og i smaat paa møter, i studiekredse og i hvert enkelt hjerte, saa maa det bli godt.

Vi glæder os derfor ved at indby til den 6. sommerskole, som dennegang skal holdes i Sørlandets kristelige ungdoms-skoles hjem paa Birkeland ved Lillesand 3.—9. juli iaar. Vi blir mottat av skolens folk, som vil gjøre alt mulig for os, og vi har erfaring fra de sidste aar for at det da blir rigtig hyggelig. Vi samlles lørdag aften den 3. juli og er samlet til fredag middag 9. juli. Programmet vil bli meget rummelig, som vi har lært at gjøre det i de sidste aar. Der bør være god plads til stille timer i studium og bøn. — Missionsstudium vil som hovedemnet faa den største plads.

Studiekredser og aapen kreds holdes hver dag kl. 9—11. Kl. 11¹/₂—12 har vi en kort betragtning og bøn, og saa holdes to missionsforedrag av missionærer fra de norske missionsmarker. Efter middagen er hver dag fri. Der vil bli ordnet smaa turer til omegnens vakreste steder for dem som vil bli med. Efter aftens har vi opbyggelige møter til utvikling av gudslivet i os. Emnerne vil være: «Frelst av naade», «Helliget Herren» og «Herren kommer». Pastor Peder Dreyer og pastor Joh. Johnson har lovet at tale over de to første av disse emner. Ungdomsskolen ligger vakkert midt i bygden med skog og vand og fossefald rundt om. Det blir et deilig sted at tilbringe en del av sin ferie paa i opbyggelig samvær med troende venner om Herrens rikssak. Velkommen venner! — Vi reiser med dampskib til Lillesand, derfra ³/₄ times tur med jernbanen til Birkeland station like ved skolen. Jernbanen korresponderer med Breviksruten baade for øst- og vestgaaende. Alle møter kan holdes paa selve skolen og deltagere faar bo paa skolen eller like i nærheten. For opholdet betales kr. 13. Indmeldelsesavgift betales ved indmeldelsen med kr. 2.00 Som tidligere har alle kr. foreninger og missionsforeninger fortrinsvis ret til repræsentation med 1 pr. 50 medlemmer hvis de melder sig *inden 1. mai*. Siden er adgangen aapen for alle interesserte, som dog helst bør melde sig *snarest* til feltprest Ivar Aasen, Soldathjemmet, Ulven.

Kristiania 8. mars 1915.

*Henny Dons. P. S. Eikrem. Chr. Ihlen.
K. O. Kornelius. Jonas Myhre. O. P. Olden.
P. V. Skaar. M. A. Waaler. Julie Winsnes.*

Ivar Aasen.

Fra Kina.

I brev fra frk. Sofie Rømcke, som arbeider i Siao-yi, provinsen Shansi i China Inland mission, læser vi, at hun ber om særskilt forbøn for vækkelsesmøter, som miss Gregg (som mange vil erindre fra hendes besøk her sammen med miss Soltau i februar 1913) vil holde i mars, april, mai og juni i Shansi. Frk. Rømcke skriver: «Be om, at Herren vil aapne himmelens sluser og sende velsignelses regnstrømme. Miss Gregg haaber at være i Siao-yi 5.—12. april (vil I særlig i de dage ta tid til at være med i bøn; be ogsaa for en bibelklasse for kristne kvinder, som vi atter haaper at holde $28/2$ — $14/3$), og gjennemgaa «Apostlenes gjerninger», hvorefter vi haaper at sende ut to og to for at indby til vækkelsesmøterne og gjøre, som Han har sagt, «nød dem at komme ind for at mit hus kan vorde fuldt».

Maren Olsen, som sammen med frk. Rømcke arbeider i Siao-yi, beretter om en bibelklasse, som de har for gamle kinesiske kvinder. «Det er rigtig en vakker liten flok, synes vi da. Det er 15 gamle, 8 mellem 70—78 og resten omkring 60. Fem av dem er blinde og maa ledes som barn. Det var frk. Rømcke, som kom paa den tanke at ha alle de gamle for sig, da de har vanskelig for at følge med de yngre i undervisningen, og naar saa de blinde ogsaa skulde ind, var det bedst at faa alle disse underet. Og det har vist sig, at Gud hadde velbehag i denne ordning. Han har rigtig velsignet baade de gamle og os. — De er merkelig flinke til at lære at læse og til at lære utenat. Det er rørende at høre dem stræve med sine skriftsteder. Naarsomhelst en kommer derind, sitter de over boken eller et papir, som skrift-

stedet er skrevet paa med store tegn, for at de bedre skal kunne læse det, og de, som ikke kan lære at læse, blir hjulpne av andre, som da gjentar det for dem. Vi maa be dem om at hvile sig, saa de kan være kjække til næste time, og altid naar vi spør om de ikke er trøtte, kommer det muntre svar: «Puh—fa—la», og som betyr: «Ikke trøt».

Vi har flere gange hat dem alle oppe i vor stue for at hygge litt ekstra for dem, der faar de da anledning til at høre det deilige orglet vi har, som er kommet fra Fiskum prestegaard, og som er til saa megen glæde.

Nu vil I nok, kjære venner, ta disse gamle med i eders bønner, de trenger til vor forbøn, for manges vedkommende er der store vanskeligheter og ondt hjemme. Men vor Gud er mægtig til at bevare dem og til at gi dem kraft til at være vidner.»

Fra Tysfjorden.

II.

Idet bladet gaar i trykken kom brev fra s. Olivia, hvorav følgende hitsættes:

12. mars.

Nu kommer jeg netop fra vor kjære C.'s dødsleie, for en time siden sov hun ind. Det gik fort. Det er idag akkurat 14 dage siden hun kom til os. Efter symptomerne at dømme gik sygdommen til hjernen, og dette bevirker altid en hurtig avslutning. Baade hun og vi var hjerteglade, da vi hadde faat hende hertil og kunde faa lov at stelle litt godt for hende. Hun har lidt usigelig meget i det sidste $1\frac{1}{2}$ aar. Det fik jeg et indblik i iforgaars aften, jeg tok mig tid til at sitte og prate med hende i skumringen. Vi har jo været

saa godt kjendt i alle disse aar, saa hun kunde tale uforbeholdent om mangt. Hun hadde fred med sin Gud, var sikker paa sine synders forladelse. Der var saa velgjørende fred og harmoni over hende, og hun avla saa villig og saa klart bekjendelse av sin tro.

Doktoren var her forrige onsdag. Han sa os da, at sygdommen hadde tat fart. Hun pleiet at sove godt om nätterne, saa vi vaaket ikke hos hende. Men igaarmorges da vi kom op, var hun uten bevissthet. Det saa ut, som om hun ikke kjendte os eller forstod, hvad vi sa. Bare naar vi nævnte Jesu navn, var det likesom hun samstemmet. Ja, Gud er god. Han hørte ogsaa vore bønner og gjorde overgangen let. Det saa ikke ut, som hun hadde smerter. S. Lise sat hos hende inat. Paa morgensiden var det likesom en forandring, hun faldt likesom i søvn. Vi kunde av og til læske hende med litt melk, ellers sov hun altid dypere og dypere, og saaledes fik hun sove ind. Nu takker vi Herren, som har tat den trøtte vandrer til sig i faderhuset, hvor Gud selv skal avtørre hver taare. Velsignet være hendes minde.

Ogsaa vor kjære A. er blit meget angrepen og ligger tilsengs med høi feber. Hun ønsker ogsaa saa inderlig at faa vandre herfra og være med Kristus. Jo sykere hun blir jo mere straalere hun og er glad. Hun har hele tiden, siden hun kom her, ikke villet høre tale om, at hun skulde bli frisk. Hun er bare 17 aar og hjemløs paa jorden, men har arveret til himmelen formedelst troen paa Jesus sin Frelser, som hun elsker. Hun var i begynnelsen av uken saa temmelig fri for feber, saa jeg tillot hende at staa op og være sammen med os den dag vi la lille Olaf i kiste og førte denne ned til nøstet. Vi hadde den dag en liten

høitidelighet sammen med vore kjære husfæller og Lovise og Lina. Vi elsket alle vor lille gut og kunde saa godt dele med hverandre savn, længsel og glæde over herligheten han nu er kaldt hjem til. Nu maa vi nok ordne en plads nede i nøstet ogsaa for C.

16. mars.

Igaar fik vi besøk av doktor og lensmand paa en gang. Doktoren bragte med sig en 5 aars lappepike fra Stefjord, som maatte ha øieblikkelig operation. Vi hadde vanskelig for plads, men der maatte skaffes raad, for det var livet om at gjøre. Vi hadde operationen i dagligværelset og saa har vi hendes seng i pikeværelset. Operationen gik meget godt. Idag er hun kjæk efter omstændighetene. Hun maa vel bli her en 4 ukers tid.

Lensmanden har tilbudt sig at sende motor og hente lille Olaf paa hans sidste reise. Lensmanden var hans gudfar.

Hjertelig hilsen fra

s. *Olivia.*

Dødsfald.

Vor kjære, lille Olaf Edvard tok Gud hjem til sig idag efter længere tids sygdom, 23 mdr. gammel.

Fredly pr. Drag i Tysfjord $\frac{1}{3}$ 1915.

Søstrene.

K. M. A.'s smaaskrifter bringes i erindring.

K. M. A. kontor, Keysersgt. 13, er aapent mandag og torsdag 12—2.

Kontoret er lukket i juli og august.

Husk kontingenten!

Utgit av Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)
Ekspedition: Keysersgt. 13, Kristiania.